

Chương 13

Một Tối Ma Ám

Một buổi chiều sau đó một tuần, Anne quyết định chạy qua cánh đồng đến căn nhà trên suối để thăm hỏi thân tình. Ấy là một buổi chiều mù mịt sương xám, sương đã bò vào từ vịnh, quấn lấy khu cảng, lấp kín những thung lũng nhỏ và lớn, và trĩu nặng lên những đồng cỏ mùa thu. Xuyên qua sương mù, biển khóc và nặng mình. Anne nhìn Bốn Làn Gió trong một khía cạnh mới mẻ, thấy nó lạ lùng, bí ẩn và kỳ thú; nhưng nó cũng cho cô một chút cảm giác cô đơn. Gilbert đi vắng và sẽ đi vắng đến tận hôm sau, dự một hội thảo y tế Charlottetown. Anne tha thiết mong một giờ bầu bạn với một cô bạn gái nào đó. Thuyền trưởng Jim và cô Cornelia mỗi người đều là “những người bạn tốt” theo cách riêng của họ; nhưng tuổi trẻ ngóng tìm tuổi trẻ.

“Giá mà Diana hay Phil hay Pris hay Stella có thể ghé qua trò chuyện một chút nhỉ,” cô tự nhủ, “được thế thì thú vị biết bao! Đây thật là một đêm ma ám. Mình tin là tất cả những con tàu xấu số từng dong buồm ra khỏi Bốn Làn Gió đến với ngày tận số của mình đều có thể được nhìn thấy lướt vào vịnh đêm nay, với thủy thủ đoàn đã chết đắm trên boong, nếu màn sương mù bao phủ kia bỗng nhiên được vén lên. Mình cảm thấy như nó che giấu vô số điều bí ẩn - như thể mình bị bao phủ bởi hồn ma của nhiều thế hệ dân Bốn Làn Gió đang nhìn mình qua màn sương xám đó. Nếu có bao giờ những quý bà thân mến đã mất căn nhà nhỏ này trở lại viếng thăm nó thì họ sẽ đến vào một đêm đúng như thế này. Nếu mình ngồi đây thêm một chút nào nữa khéo mình sẽ thấy một trong số họ ở kia đối diện mình trên ghế của Gilbert mất. Chỗ này không thực sự thân thiện trong đêm nay. Ngay cả Gog và Magog cũng có vẻ như đang dỏng tai lên nghe ngóng hang chân của những vị khách vô hình. Mình sẽ chạy sang thăm Leslie trước khi tự dọa mình sợ bằng chính những tưởng tượng của mình, như hồi xưa mình đã làm với rừng Ma ám. Mình sẽ để căn nhà mơ ước chào đón những cư dân cũ của nó. Chiếc lò sưởi sẽ đem cho họ hảo ý cùng lời chào của mình... lúc mình quay về thì họ sẽ đi rồi, và căn nhà của mình sẽ lại là của mình một lần nữa. Đêm nay mình tin là nó đang có một cuộc hẹn hò với quá khứ.”

Cười một chút với trí tưởng tượng của chính mình, thế nhưng vẫn với một chút cảm giác lạnh lạnh nơi sống lưng, Anne hôn gió Gog và Magog rồi lẩn ra ngoài lẩn vào sương mù, với một vài cuốn tạp chí mới kẹp dưới tay mang cho Leslie.

“Leslie phát cuồng lên vì sách với tạp chí,” cô Cornelia từng nói với Anne, “thế mà nó gần như chẳng bao giờ thấy được cuốn nào. Nó không đủ tiền mua sách hay đặt báo. Nó thực sự nghèo đến mức đáng thương hại, Anne ạ. Ta không biết làm thế nào nó sống được với số tiền ít ỏi cho thuê trang trại. Nó

chẳng bao giờ hé răng phàn nàn về mức độ nghèo khổ của mình, nhưng ta biết tình hình phải như thế nào. Nó đã bị cái nghèo bức bách suốt cả đời. Nó không lấy đó làm phiền khi nó còn tự do và tham vọng, nhưng giờ chắc phải khó chịu lắm, tin ta đi. Ta mừng là nó có vẻ sáng sủa và tươi vui như thể cái đêm nó đến chơi với hai đứa. Thuyền trưởng Jim bảo ông ấy gần như phải đội mũ khoác áo cho nó và đẩy nó ra khỏi cửa. Cũng đừng để lâu quá mới đến thăm nó nhé. Nếu cháu đến muộn quá nó sẽ nghĩ đó và vì cháu không thích nhìn thấy Dick, và nó sẽ lại chui vào cái vỏ của nó. Dick là một đứa bé to xác vô hại, nhưng cái vẻ nhe nhớn ngu si và điệu cười khùng khục của hắn nhiều lúc làm người ta điên tiết. Cảm ơn Chúa, ta thì không có ‘tiết’ gì để mà điên hết. Ta thích Dick Moore bây giờ hơn nhiều so với cá hồi hắn còn tỉnh táo đầu óc... mặc dù có Chúa biết nói vậy không có nghĩa là ta thích nó nhiều nhận gì cho cam. Có bữa ta xuống dưới đó lau dọn nhà cửa giúp đỡ Leslie một chút, và ta đang rán bánh vòng. Dick lảng vảng bên cạnh để xin một cái, như thường lệ, và đột nhiên nó cầm lên một cái bánh nóng sôi ta vừa mới vớt ra rồi thả xuống gáy ta lúc ta đang cúi xuống. Rồi nó cứ cười hô hô. Tin ta đi Anne, ta phải trung dụng hết toàn bộ sự nhẫn nại Chúa ban cho trong người để không vút cái chảo dầu sôi đổ lên đầu thằng đó.”

Vừa băng mình qua bóng tối, Anne vừa phá lên cười khi nhớ lại cơn giận của cô Cornelia. Nhưng tiếng cười kém hòa hợp với đêm đó. Khi đến căn nhà giữa rừng liễu thì cô đã điềm tĩnh lại. Mọi thứ đều yên ắng. Phần trước của căn nhà có vẻ u ám và vắng vẻ, thế nên Anne vòng ra cửa bên, mở từ ban công vào một phòng khách nhỏ. Ở đó cô dừng lại không tiếng động.

Cửa mở. Bên trong, trong căn phòng thấp đèn tối mờ, Leslie Moore ngồi, với hai cánh tay gieo trên bàn, đầu gục xuống tay. Cô đang khóc thảm thiết... những tiếng nấc nghẹn ngào, trầm và dữ dội, như thể một nỗi thương tâm nào đó trong tâm hồn cô đang cố gắng giằng thoát ra ngoài. Một con chó đen già đang ngồi cạnh, mũi tì vào lòng cô, đôi mắt chó to tròn đầy một nỗi cảm thông và gần bó cảm lắng, khẩn cầu. Anne đau lòng lùi lại. Cô cảm thấy như mình không nên can thiệp vào nỗi cay đắng này. Trái tim cô như một nỗi thông cảm không thể thoát thành lời. Bước vào lúc này là sẽ đóng lại vĩnh viễn cánh cửa mở vào bất cứ sự giúp đỡ hay tình bạn nào. Một thứ bản năng nào đó cảnh báo Anne rằng cái cay đắng và kiêu hãnh đó sẽ không bao giờ tha thứ cho ai bắt gặp cô trong tình trạng buông thả vào tuyệt vọng của mình.

Anne nhón chân không một tiếng động khỏi ban công, tìm đường đi ngang qua sân. Đằng trước, cô nghe thấy tiếng người trong bóng tối và thấy ánh sáng le lói của một ngọn đèn. Ở cửa cô gặp hai người đàn ông... thuyền trưởng Jim cầm chiếc đèn lồng, và một người nữa mà cô biết hắn là Dick Moore... một người đàn ông to lớn, đã đến mức béo ục, khuôn mặt đỏ, tròn, to và đôi mắt vô hồn. Ngay cả trong ánh sáng mờ Anne cũng có ấn tượng rằng có gì đó không bình thường trong đôi mắt anh ta.

“Có phải cháu không, cháu Blythe?” thuyền trưởng Jim nói. “Nào nào, cháu không nên lang thang một mình trong một đêm như thế này chứ. Cháu có thể dễ dàng đi lạc trong đám sương mù này đó. Cứ đợi đấy, để ta đưa Dick an toàn vào cửa đã rồi ta sẽ quay lại soi đèn cho cháu băng đồng. Ta không định để bác sĩ Blythe về nhà thấy cháu đã sẩy chân rớt xuống mũi Leforce trong sương mù đâu. Có lần một bà đã bị vậy rồi đó, bốn chục năm trước.”

“Thế cháu ghé qua thăm Leslie đó à,” ông nói, khi quay lại đi cùng cô.

“Cháu không vào,” Anne nói, và kể những gì cô đã nhìn thấy. Thuyền trưởng Jim thở dài.

“Con bé tội nghiệp! Nó không hay khóc đâu, cháu gái Blythe ạ... nó quá dũng cảm để làm việc đó. Nhưng một khi nó đã khóc thì chắc nó phải cảm thấy kinh khủng lắm. Một đêm như thế này rất nặng nề với những phụ nữ tội nghiệp có nỗi khổ tâm. Có gì đó kiêu như gọi lên tất cả những gì ta đã phải chịu đựng... hay sợ hãi.”

“Đêm đầy ma,” Anne nói, thoáng nặng mình. “Đấy là lý do cháu sang đây... cháu muốn nắm chặt một bàn tay con người và nghe một giọng nói con người. Dường như có quá nhiều những hiện hữu không-phải-con-người trong đêm nay. Ngay cả căn nhà thân thương của cháu cũng như đầy ma. Họ gần như huých cháu ra ngoài. Thế nên cháu trốn qua bên này để tìm chút hơi ấm đồng loại.”

“Nhưng mà cháu không vô là đúng đó, cháu Blythe ạ. Leslie sẽ không thích đâu. Nó cũng sẽ không thích ta vô với Dick, mà nếu không gặp cháu trước thì có khi ta đã làm thế rồi. Ta đưa Dick xuống chỗ ta cả ngày. Ta trông nó càng lâu càng tốt để giúp Leslie chút chút.”

“Mắt anh ta có gì đó kỳ cục phải không ạ?” Anne hỏi.

“Cháu cũng để ý à? Đúng rồi, một bên xanh và bên kia hạt dẻ... cha nó cũng thế. Đó là một đặc điểm kỳ dị của nhà Moore. Chính điều đó mách ta nó là Dick Moore khi ta gặp nó lần đầu tiên ở Cuba. Nếu không vì mắt nó chắc ta không biết đâu, râu ria rồi mỡ béo như thế. Chắc cháu biết rồi, chính ta đã tìm thấy rồi mang nó về nhà. Cô Cornelia lúc nào cũng nói ta không nên làm vậy, nhưng ta không thể đồng tình với cô được. Đấy là việc đúng phải làm... và đấy cũng là lựa chọn duy nhất. Ta không bao giờ băn khoăn về việc đó cả. Nhưng trái tim già cả của ta đau khổ cho Leslie. Nó mới hai tám tuổi đầu mà đã ăn nhiều bánh mì chan nước mắt hơn hết phụ nữ phải ăn trong tám mươi năm.”

Họ đi tiếp một lúc trong im lặng. Thế rồi Anne nói, Thuyền trưởng Jim, ông có biết không, cháu không bao giờ thích đi bộ với đèn lồng. Cháu lúc nào cũng có cảm giác rất kỳ lạ là ngay bên ngoài quảng sáng, ngay ngoài rìa bên kia trong bóng tối, cháu bị bủa vây giữa một vòng tròn những vụng trộm, góm guốc, đang theo dõi cháu từ trong bóng tối bằng ánh mắt thù địch. Từ nhỏ cháu đã có cảm giác đó. Lý do là gì vậy nhỉ? Cháu không bao giờ cảm thấy như vậy khi cháu

thật sự ở trong bóng tối... khi bóng tối khép kín quanh cháu... cháu không có chút gì sợ hãi.”

“Ta cũng có cảm giác gần như vậy,” thuyền trưởng Jim thừa nhận. “Ta nghĩ khi bóng tối ở sát mình thì nó là bạn. Nhưng khi chúng ta kiêu như đẩy nó ra xa... tách mình khỏi nó, kiêu thế, bằng ánh sáng đèn lồng... nó trở thành một kẻ thù. Nhưng sương mù đang tan rồi. Có một ngọn gió Tây đang nổi lên, nếu cháu để ý. Những ngôi sao sẽ lộ ra khi cháu về đến nhà.”

Sao đã lộ; và khi Anne bước trở vào căn nhà mơ ước của mình, đám tro hồng vẫn đang tỏa sáng trong lò, và tất cả những bóng hình ám ảnh đã biến mất.